

ANA-MARIA DINU

Cl. a XII-a, Liceul Teoretic „Ion Creangă”, București
Premiul III, secțiunea „Poezie – liceeni”

Amintiri

O barcă din lumină sfântă
îmi poartă tainele sufletului
pe marea bizară de diamant,
sub cerul înmuiat în azuriul irealului.
În el se reflectă frânturi pictate cu viață,
rupte din cartea destinului.
Sunt unele vechi, prăfuite de tristețe,
îngălbenite de durerea ce mi-a lăsat crunte amintiri.
Sunt altele noi, înrămate în aur,
ancorate adânc în sanctuarul vieții,
pentru a rămâne eterne făclii de fericire.

Și... chiar de cerul s-ar topi în deșertul timpului,
chiar de marea s-ar sparge în mii de cristale,
de voi rămâne singură, în barca labirintului
vieții,
ele îmi vor arăta calea.

Bis efemer

Aș vrea să-mi crească aripi de arhanghel,

să zbor pe-o pală de vânt calm,
departe, tot mai departe, în infinitul
tandru al profundului din sufletul tău.
Să-ți pot atinge chipul angelic, așa... în taină,
să mă joc în cerul din privirea ta,
să-ți mângâi inima cu gândul,
îndrăgostită de tine, o nălucă în deșert.
Ai venit ca un răsărit cald de soare
ce a apus în negura efemerității...

Ai rămas amintirea unui miracol
descoperit în zilele triste cu ploaie rece...

Trecut apus

Mă afund printr-o cădere melancolică
în abisul speranțelor deșarte,
în lumea umbrelor etern rătăcite,
printre scheletele gândurilor mucegăite.
În ochii triști, goi, apare un vis sinistru...
Trecutul renegat renaște încet
din cenușa amintirilor
sacrificate pe altarul uitării.
Tu, înger macabru, vrei să reapi,
să aduci cu tine confuzie, magie obscură, aer nociv,
zâmbete înecate într-o ploaie de lacrimi
și lacrimi arse în vulcanul minciunilor.

Aripi angelice de fluturi firavi
mă trezesc din coșmarul trecutului apus.

Refren final

În pădurea de porțelan stafiile umblă
ca niște stropi de lumină ce cântă lunii,
cu glas pustiu de deșert rece,
un refren sugrumat de o durere mută.

Mută zace inima înțepată de dor
acolo... în fresca plină de praf...
și cântă un refren de timp pierdut
printre vise decojite de privirea amară.

Amară e picătura ce cade din cer
și-mi sparge ochiul orbit de lumină.
O lacrimă evadează
strigând un refren de arbori arși de somn.
E mai bine să dorm cu capul pe cuie
și cu ființa agățată în neant,
să pierd viespile din suflet pe cărările
de fum și întuneric.

Din întuneric gândurile au venit în stol de ploaie
pe cocoașa vântului molcom
și s-au adunat prin mii de fisuri
în stele amorțite de atâta gândit.

Stelele ard apocaliptic în noaptea albă
ca niște torțe antice aprinse în suflet
pentru a călăuzi umbrele imitației vieții
dincolo de refrenul apăsătoarei indiferențe.